

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DELEGATURA w ŁODZI

Aleja Piłsudskiego 8
90-051 Łódź, P - 73
Tel. (0-42) 636-36-89, Fax (0-42) 636-07-12
E-mail: lodz@uokik.gov.pl

RŁO/ 61-84/04-AK-MN-

Łódź, dnia 20 grudnia 2004 r.

DECYZJA Nr RŁO 24/2004

Na podstawie art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (j. t. Dz. U. z 2003 r., nr 86, poz. 804 ze zm.) i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. nr 18 poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wszczętego z urzędu przeciwko Wyższej Szkole Umiejętności z siedzibą w Kielcach przy ul. Wesołej 52, 25-253 Kielce

działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

- 1/ na podstawie art. 23c ust. 1 cytowanej ustawy **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, wskazane w art. 23a ust. 1 ww. ustawy bezprawne, godzące w interesy konsumentów działania przedsiębiorcy polegające na wyłączeniu obowiązku doręczania konsumentom zmienionego wzorca umowy o studiowanie pod nazwą „Umowa o studiowanie w Wyższej Szkole Umiejętności w Kielcach”, na mocy postanowienia umownego wskazanego w paragrafie IV ust. 2 ww. umowy o studiowanie, o treści „Wysokość czesnego i innych opłat oraz zasady ich wnoszenia są ustalane odrębnie na każdy rok akademicki. O wysokości czesnego i innych opłat uczelnia zawiadamia studentów najpóźniej w terminie 6 miesięcy przed rozpoczęciem nowego roku akademickiego w formie pisemnego ogłoszenia”,
i nakazuje zaniechanie jej stosowania
- 2/ na podstawie art. 23c ust. 2 cytowanej ustawy w celu wykonania nakazu, o którym mowa w pkt 1 sentencji, **zobowiązuje się przedsiębiorcę** do usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów przez:
 - a/ wykreślenie z umowy wzorcowej pod nazwą „Umowa o studiowanie w Wyższej Szkole Umiejętności w Kielcach” postanowienia w brzmieniu „ § IV ust. 2. Wysokość czesnego i innych opłat oraz zasady ich wnoszenia są ustalane odrębnie na każdy rok akademicki. O wysokości czesnego i innych opłat uczelnia zawiadamia studentów najpóźniej w terminie 6 miesięcy przed rozpoczęciem nowego roku akademickiego w formie pisemnego ogłoszenia”,
 - b/ wykonywanie obowiązku doręczania studentom zmienionego wzorca umowy o studiowanie,
w terminie do dnia 1 stycznia 2005 r.

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej Prezes Urzędu) wszczął z urzędu na mocy postanowienia z dnia 17 września 2004 r. postępowanie wyjaśniające w celu wstępnego ustalenia, czy Wyższa Szkoła Umiejętności z siedzibą w Kielcach, ul. Wesola 52, 25-253 Kielce (zwana dalej Szkoła) stosuje w obrocie z udziałem konsumentów wzorce umowne i czy nie zawierają one niedozwolonych postanowień umownych, co uzasadniałoby wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Ustalono, że Szkoła stosowała w stosunkach umownych ze studentami wzorzec umowy pod nazwą „Umowa o studiowanie w Wyższej Szkole Umiejętności w Kielcach”. Wzorzec ten w § IV ust. 2 zawierał postanowienie w brzmieniu – cytata: *„§ IV ust. 2. Wysokość czesnego i innych opłat oraz zasady ich wnoszenia są ustalane odrębnie na każdy rok akademicki. O wysokości czesnego i innych opłat uczelnia zawiadamia studentów najpóźniej w terminie 6 miesięcy przed rozpoczęciem nowego roku akademickiego w formie pisemnego ogłoszenia”*. Zapis ten oznaczał, że o wysokości czesnego i innych opłat stanowiących zobowiązanie umowne studenta wobec Szkoły za świadczenie Szkoły - student dowiadywał się z ogłoszenia. Obowiązek doręczenia konsumentowi zmienionego wzorca umowy uregulowany jest w art. 384¹ i art. 384 Kodeksu cywilnego. Ustalono, że postanowienie cytowane wyżej postanowienie § IV ust. 2 „Umowy o studiowanie w Wyższej Szkole Umiejętności w Kielcach” bezprawnie wyłączyło ten ustawowy obowiązek Szkoły wobec studentów. W związku z tym, że jak ustalono Szkoła ukształtowała to postanowienie jednostronnie i miało ono charakter wzorcowy, Prezes Urzędu uznał, że fakt ten uzasadnia wszczęcie postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

W dniu 19 października 2004 r. Prezes Urzędu wszczął z urzędu postępowanie (k.1) przeciwko Szkole pod zarzutem naruszania zbiorowych interesów konsumentów przez bezprawne, godzące w interesy konsumentów wyłączenie obowiązku doręczania konsumentom zmienionego wzorca umowy o studiowanie pod nazwą „Umowa o studiowanie w Wyższej Szkole Umiejętności w Kielcach” na mocy postanowienia umownego wskazanego w § IV ust. 2 ww. umowy o studiowanie, o treści *„Wysokość czesnego i innych opłat oraz zasady ich wnoszenia są ustalane odrębnie na każdy rok akademicki. O wysokości czesnego i innych opłat uczelnia zawiadamia studentów najpóźniej w terminie 6 miesięcy przed rozpoczęciem nowego roku akademickiego w formie pisemnego ogłoszenia”*, co może stanowić naruszenie art. 23a ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jednolity: Dz. U. z 2003 r., nr 86, poz. 804 ze zm.- zwana ustawa o ochronie (...)).

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania w piśmie z dnia 25 października 2004 r. Szkoła odrzuciła postawiony jej zarzut. Szkoła wyjaśniła, że strony umówiły się przy zawarciu umowy o studiowanie, że zmiana wysokości czesnego i innych opłat będzie następować odrębnie na każdy rok studiów, ponieważ studia są odpłatne. W § IX umowy wskazano, że strony obowiązują zarządzenia i uchwały władz uczelni, dlatego zmiany wysokości czesnego uczelnia dokonuje w formie zarządzenia rektora. Zarządzenie podawane jest do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie na tablicach ogłoszeń, umieszczenie informacji na planach zajęć w dziekanatach, sekretariatach, kvesturze itp. Student zdaniem Szkoły z łatwością może się dowiedzieć o zmianie wysokości czesnego i opłat. Działanie uczelni nie jest bezprawne w zakresie wyłączenia obowiązku doręczania studentowi zmienionej umowy w zakresie czesnego i opłat, bo w umowie strony zgodziły się na warunek, że należności za studia ustalane będą odrębnie na każdy rok studiów. Ponadto Umowa nie reguluje konkretnych stawek i opłat czesnego na dany rok studiów (k. 7).

Prezes Urzędu ustalił co następuje:

Szkoła była niepaństwową uczelnią zawodową, a status ten potwierdzał wpis do rejestru niepaństwowych uczelni zawodowych z dnia 21 grudnia 1995 r. - lp. rejestru 72 (k. 5). Szkoła posiadała osobowość prawną na podstawie art. 8 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, poz. 385, ze zm.). Przedmiotem działania Szkoły było kształcenie na poziomie wyższych studiów zawodowych na kierunkach filologia, socjologia, dziennikarstwo i nauki społeczne, nauki o rodzinie. Szkoła świadczyła te usługi odpłatnie. Świadczenie Szkoły wykonywane było w sposób ciągły i polegało na trwałym, rozciągniętym w czasie przez okres studiów kształceniu studentów. Odpowiednikiem świadczenia Szkoły było zobowiązanie studentów do płacenia czesnego.

Stosunki umowne ze studentami regulowała „Umowa o studiowanie w Wyższej Szkole Umiejętności w Kielcach” (zwana dalej Umową). Postanowienia Umowy były ustalone jednostronnie przez Szkołę i przedstawiane studentom do podpisania przy zawieraniu Umowy. Student miał do wyboru podpisanie umowy lub rezygnację ze studiowania w Szkole. Warunki umowy nie podlegały negocjacjom. Umowa miała charakter wzorcowy. Opracowana była w oderwaniu od konkretnego stosunku umownego i w sposób jednolity określała treść przyszłych umów indywidualnych ze studentami. Pojęcie Wzorce umowne nie jest pojęciem normatywnym. Jest to doktrynalne określenie wszelkich jednostronnie przygotowanych z góry przed zawarciem umowy, gotowych warunków umów, ich wzorów, regulaminów itp. Tym samym wystarczy, że zostały spełnione przesłanki odnoszące się do sposobu zawarcia umowy by można było uznać dany dokument za wzorzec umowy (porównaj E. Łętowska, Ochrona niektórych praw konsumentów, Komentarz, Wydanie 3, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa, s.300).

Umowa określała zasady ponoszenia czesnego i innych opłat za studia, lecz nie określała wysokości tych opłat. W tej części Umowa w § IX odsyłała do regulacji ogólnych Kodeksu cywilnego i przepisów władz Szkoły - cytata: „§ IX. W sprawach nie uregulowanych w niniejszej umowie strony obowiązują przepisy (zarządzenia, uchwały) wydane przez organy uczelni i przepisy Kodeksu cywilnego”. Na rok akademicki 2004/2005 Szkoła ustaliła wysokość czesnego i innych opłat za studia w zarządzeniu nr 12/2004 Rektora Wyższej Szkoły Umiejętności w Kielcach z dnia 31 marca 2004 roku (zwane dalej zarządzenie). Czesne i inne opłaty za studia stanowiły wynagrodzenie za świadczenie Szkoły w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego i essentialia negotii Umowy. Tym samym zarządzenie stanowiło integralną część Umowy i miało charakter wzorca.

Zmiany Umowy w części dotyczącej wynagrodzenia (czesne i inne opłaty za studia) następowały w drodze ogłoszenia. Stanowiło o tym cytowane wyżej postanowienie o treści „Wysokość czesnego i innych opłat oraz zasady ich wnoszenia są ustalane odrębnie na każdy rok akademicki. O wysokości czesnego i innych opłat uczelnia zawiadamia studentów najpóźniej w terminie 6 miesięcy przed rozpoczęciem nowego roku akademickiego w formie pisemnego ogłoszenia”. Postanowienie umowne wyłączyło obowiązek ustawowy doręczania studentom wzorca umowy i jego zmian.

Art. 384¹ Kodeksu cywilnego ustala, że wzorzec wydany w czasie trwania stosunku umownego o charakterze ciągłym wiąże drugą stronę, jeżeli zostały zachowane wymagania określone w art. 384 Kodeksu cywilnego, a strona nie wypowiedziała umowy w najbliższym terminie wypowiedzenia. Zgodnie z treścią art. 384 Kodeksu cywilnego konsument jest związany wzorcem umowy wydanym w czasie trwania stosunku umownego o charakterze ciągłym, jeżeli wzorzec umowy ustalony przez jedną ze stron umowy zostanie mu doręczony przy zawarciu umowy. Obowiązek doręczenia nie dotyczy umów zawieranych z konsumentami w drobnych, bieżących sprawach życia codziennego (art. 384 § 2 zdanie drugie Kodeksu cywilnego), określanym w piśmiennictwie jako umowy bagatelne (E.

Łętowska, Prawo umów konsumenckich, Wydanie 2, Wydawnictwo C.H. Beck 2002, s. 313). W doktrynie przyjmuje się, że „wydanie wzorca może nastąpić jako wydanie wzorca po raz pierwszy lub jako zmiana wzorca umowy, któremu był poddany pierwotny stosunek umowy” (E. Łętowska, Prawo umów konsumenckich, Wydanie 2, Wydawnictwo C.H. Beck 2002, s. 323).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie (...) stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów.

Przesłankami zaistnienia zakazanej praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów są:

- 1) działanie przedsiębiorcy,
- 2) noszące znamiona bezprawności,
- 3) godzące w zbiorowe interesy konsumentów.

Zgodnie z przepisem art. 4 pkt 1a ustawy o ochronie (...) ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej. Szkoła posiadała osobowość prawną i wykonywała usługi edukacyjne polegające na kształceniu studentów w systemie wyższych studiów zawodowych, we własnym imieniu, zawodowo, odpłatnie, w sposób zorganizowany i ciągły. Zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 5 lutego 2003 r., sygn. akt XVII Ama 36/02, usługi edukacyjne o charakterze zarobkowym świadczone przez szkołę wyższą są działalnością o charakterze użyteczności publicznej, zbliżoną do działalności gospodarczej, a podmiot świadczący te usługi jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1a ustawy o ochronie (...). Stanowisko Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w tej sprawie podzielił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2004 r., sygn. akt III SK 22/04. Prezes Urzędu stwierdził, że Szkoła jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1a ustawy o ochronie (...).

Tym samym pierwsza przesłanka została spełniona.

Na mocy art. 23a ustawy o ochronie (...) zbiorowe interesy konsumentów podlegają ochronie przed bezprawnymi działaniami przedsiębiorcy. Zgodnie z uzasadnieniem projektu rządowego ustawy z dnia 5 lipca 2002 r., nowelizującej ustawę o ochronie konkurencji i konsumentów „Same przepisy art. 23a – 23d nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Działania te mogą okazać się bezprawne w razie ustalenia, że doszło do naruszenia przepisów innych ustaw, a także zasad współzycia społecznego i dobrych obyczajów” (druk sejmowy nr 366, s. 20). Podobnie została zdefiniowana bezprawność w Małej Encyklopedii Prawa „(...) działanie niezgodne z obowiązującym porządkiem prawnym, zasadami współzycia społecznego (...)” (Mała Encyklopedia Prawa, PWN, Warszawa 1980, s. 46). Chodzi więc o sprzeczność z szeroko rozumianym porządkiem prawnym jako całością. Istotnym jest również fakt, iż bezprawność jest czynnikiem o charakterze obiektywnym, niezależnym od wystąpienia szkody czy od zamiaru podmiotu dopuszczającego się działań bezprawnych.

Działanie Szkoły polegające na wprowadzeniu w Umowie postanowienia o treści „Wysokość czesnego i innych opłat oraz zasady ich wnoszenia są ustalane odrębnie na każdy

rok akademicki. O wysokości czesnego i innych opłat uczelnia zawiadamia studentów najpóźniej w terminie 6 miesięcy przed rozpoczęciem nowego roku akademickiego w formie pisemnego ogłoszenia” jest niezgodne z art. 384¹ i art. 384 Kodeksu cywilnego i tym samym jest bezprawne. W przypadku kształtowania stosunku prawnego między przedsiębiorcą a konsumentem przy użyciu wzorca umowy doręczenie zgodnie z cytowanym wcześniej art. 384 Kodeksu cywilnego (do którego odwołuje się ww. art. 384¹) jest jedynym skutecznym sposobem zawarcia umowy z użyciem wzorca. Doręczenie ma nastąpić *verba legis* przy zawarciu umowy. Stanowi ono najpewniejszy i zarazem najdogodniejszy dla drugiej strony sposób poinformowania jej o wzorcu. Innym sposobem jest stworzenie możliwości zapoznania się z treścią wzorca w łatwy sposób (udostępnienie wzorca w miejscu łatwo dostępnym dla kontrahentów proponenta np. wywieszenie wzorca w ogólnie dostępnym pomieszczeniu). Należy jednak zaznaczyć, iż zgodnie z art. 384 § 2 zdanie drugie Kodeksu cywilnego nie dotyczy to umów zawieranych z udziałem konsumentów, z wyjątkiem umów powszechnie zawieranych w drobnych bieżących sprawach życia codziennego (tzw. umów bagatelnych). Umowa o studiowanie nie jest umową bagatelną. Nie jest to umowa zawierana codziennie w celu zaspokojenia bieżących potrzeb, a wysokość czesnego nie jest kwotą drobną. W związku z powyższym nie doręczenie wzorca umowy przez proponenta w żadnym wypadku nie może mieć zastosowania w umowach między Szkołą (przedsiębiorcą) a studentami (konsumentami).

Zgodnie z cytowanym wcześniej art. 384¹ Kodeksu cywilnego wymóg doręczenia obowiązuje również w przypadku wydania nowego wzorca lub zmiany już istniejącego w czasie trwania stosunku prawnego o charakterze ciągłym nastawionego na trwanie, którego swoistym sposobem zakończenia jest wypowiedzenie. Jak wskazano na wstępie, oceniana Umowa dotyczy stosunków umownych o charakterze ciągłym. Doręczenie wzorca polega na wręczeniu lub przesłaniu za potwierdzeniem odbioru konsumentowi dokumentu obejmującego całość wzorca, to jest nie tylko umowy wzorcowej, ale również innych dokumentów jak regulaminy, warunki ogólne, itp. akty, do których odwołuje się umowa. Powyższy obowiązek w takim samym stopniu dotyczy wzorca istniejącego, jak i jego zmian. W przedmiotowej sprawie obowiązek ten dotyczy zmian wysokości odpłatności za studia określone w zarządzeniu. Nie jest dopuszczalne doręczenie wyciągu wzorca lub informacji o jego istnieniu poprzez ustne powiadomienie, lub obwieszczenie na tablicy ogłoszeń (porównaj: Wojciech Popiołek, Kodeks cywilny, Komentarz, Tom 1, Wydawnictwo C.H. BECK, Warszawa 2002, wydanie 3, s. 791).

Stosując postanowienie wzorca umowy w brzmieniu jak § IV ust. 2 Umowy - Szkoła wyłączyła ustawowy obowiązek doręczenia konsumentom - studentom zmienionego wzorca umowy o studiowanie pod nazwą „Umowa o studiowanie w Wyższej Szkole Umiejętności w Kielcach” w zakresie świadczenia po stronie studenta, wynikający z przepisów art. 384¹ i art. 384 Kodeksu cywilnego.

Tym samym druga przesłanka została spełniona.

Każde działanie bezprawne podejmowane w ramach stosunku prawnego godzi w interesy jednej ze stron kontraktu. Przepisy prawa o charakterze bezwzględnie obowiązującym wprowadzono bowiem do porządku prawnego po to, by chronić dobro zasługujące na ochronę. W przypadku stosowania zapisów umownych o charakterze bezprawnym dochodzi do ograniczenia praw lub nałożenia nadmiernych obowiązków na konsumenta podpisującego umowę. Następstwem bezprawnego działania jest naruszenie zbiorowych interesów konsumentów.

Zgodnie z art. 22¹ Kodeksu cywilnego za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą.

Student korzystał z usług edukacyjnych jako osoba fizyczna, w celu realizacji własnych potrzeb edukacyjnych. Szkoła zawierała umowę ze studentem jako konsumentem na rynku usług edukacyjnych.

Przepisy ustawy o ochronie (...) nie definiują pojęcia zbiorowego interesu konsumentów. Z całą pewnością mamy do czynienia z takim interesem, gdy działania przedsiębiorcy dotyczą zbiorowości i mogą dotknąć każdego potencjalnego konsumenta, czyli są powszechne. W przedmiotowej sprawie za taką zbiorowość należy uznać studentów Szkoły, jak i wszystkich potencjalnych studentów z całego kraju, którzy są lub będą zainteresowani podjęciem studiów na tej uczelni. Powszechny charakter usług edukacyjnych potwierdza fakt, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia ze zbiorowym interesem konsumentów, co oznacza naruszenie interesu publicznego.

Tym samym trzecia przesłanka została spełniona.

Wobec spełnienia wszystkich trzech przesłanek art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie (...) Prezes Urzędu uznał, że działania Szkoły były bezprawne i godziły w zbiorowe interesy konsumentów. Dlatego też należało je uznać za wypełniające znamiona praktyki opisanej w art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie (...).

Prezes Urzędu nie uwzględnił wyjaśnień Szkoły, że „(...) działanie uczelni nie jest bezprawne w zakresie wyłączenia obowiązku doręczenia studentowi zmienionej umowy w zakresie czesnego i opłat, bo w umowie strony zgodziły się na warunek, że należności za studia ustalane będą odrębnie na każdy rok studiów. Ponadto Umowa nie reguluje konkretnych stawek i opłat czesnego na dany rok studiów”. Ww. twierdzenia nie były poparte żadnymi dowodami, że studenci mieli wpływ na treść Umowy, jak i wysokość odpłatności za studia ustalaną w zarządzeniu. Z załączonych dowodów wynika, że Umowa miała formę formularza, posiadającego jedynie wolne miejsca na wpisanie nazw stron umowy oraz wskazanie kierunku studiów. Formularz określał treść Umowy, poza wynagrodzeniem, która zgodnie z postanowieniem § IX formularza w tym zakresie odsyłała do zarządzenia. Natomiast już sam charakter zarządzenia jako aktu wewnętrznego Szkoły, ustalającego jedno z *essentiale* umowy – wynagrodzenie, wyklucza możliwość negocjacji. Student nie miał żadnego wpływu na treść warunków umowy. Mógł on jedynie umowę podpisać lub nie.

Wobec spełnienia przesłanek koniecznych do stwierdzenia praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów określonych w art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie (...) Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

Zgodnie z art. 23c ust. 1 ustawy o ochronie (...) Prezes Urzędu może określić środki usunięcia praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w celu zapewnienia wykonania nakazu. Za środek usunięcia praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w celu wykonania nakazu określonego w pkt 1 sentencji niniejszej decyzji należy uznać zaniechanie bezprawnego, godzącego w interesy konsumentów działania przedsiębiorcy polegającego na wyłączeniu obowiązku doręczania konsumentom zmienionego wzorca umowy o studiowanie pod nazwą „Umowa o studiowanie w Wyższej Szkole Umiejętności w Kielcach”, na mocy postanowienia umownego wskazanego w paragrafie IV ust. 2 ww. umowy o studiowanie, o treści „Wysokość czesnego i innych opłat oraz zasady ich wnoszenia są ustalane odrębnie na każdy rok akademicki. O wysokości czesnego i innych opłat uczelnia zawiadamia studentów najpóźniej w terminie 6 miesięcy przed rozpoczęciem nowego roku akademickiego w formie pisemnego ogłoszenia”, przez:

a/ wykreślenie z umowy wzorcowej pod nazwą „Umowa o studiowanie w Wyższej Szkole Umiejętności w Kielcach” postanowienia w brzmieniu „ § IV ust. 2. Wysokość czesnego i

innych opłat oraz zasady ich wnoszenia są ustalane odrębnie na każdy rok akademicki. O wysokości czesnego i innych opłat uczelnia zawiadamia studentów najpóźniej w terminie 6 miesięcy przed rozpoczęciem nowego roku akademickiego w formie pisemnego ogłoszenia”,

b/ wykonywanie obowiązku doręczania studentom zmienionego wzorca umowy o studiowanie,

w terminie do dnia 1 stycznia 2005 r.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie 2 sentencji.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie (...) w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatury w Łodzi.

Z upoważnienia
Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i
Konsumentów Dyrektor Delegatury
w Łodzi

Iwona Bielska

Otrzymuje:

Wyższa Szkoła Umiejętności z siedzibą w Kielcach
ul. Wesoła 52
25-253 Kielce

